

drøftedes Planen om Oprettelse af en kvindelig Læsesal, for at Kvinderne kunde faa uhindret Adgang til Blade, Tidsskrifter og Bøger. Ogsaa dette lille Frøkor, der den Aften blev nedlagt i den nye Kvindeforening ved Hr. Bajer, ikke alene spirede, men voksede til et mægtigt Træ. Thi, som man véd, er den kvindelige Læseforening i København, Amagertorv 10, en af de smukkeste Læsesale i Norden, og tæller med sine 1000 kvindelige Medlemmer en anselig Kreds af oplyste Damer, der i deres Forening aldrig forgæves søger udenlandsk og indenlandsk Litteratur og Blade. Hvor stor en Betydning dette har haft for Kvindesagen vil enhver forstaa.

Der er imidlertid en Ting, der særlig er Fru Bajers Hjertesag, og det er Fredssagen. Havde Ægteparret Bajer lidt Spot og Haan for Kvindesagen, saa blev det endnu værre, da de ogsaa bragte Fredssagen frem her hjemme. Utopier, Fantasterier var de Ord, man slængte efter Hr. Bajer, og man fik sig en ret hjertelig Latter bag Hr. Bajers Ryg over „den store Tanke“: Fred mellem Nationerne. Nu var Fru Bajer utrættelig. I Tide og i Utide talte hun til Venner og Bekendte om den Sag, og naar Fredsforeningen, som bestod af nogle faa Mennesker, holdt sin Generalforsamling, hvortil der da mødte 3 eller 5 Medlemmer, og Hr. Bajer afgav sin Beretning om Fredssagen i Udland og Indland med en Højtidelighed og Omhyggelighed, som om Forsamlingen bestod af Tusinder, da bredte Fru Bajer sig foran sin Mand, som om hun repræsenterede de mange, saa med kærlige og forstaaende Øjne paa ham, som vilde hun sige: tal Du kun, der kommer nok den Dag, da de hører dig; thi Du har alle ædle og gode Magter i dit Følge.

I Aar blev Fredsadressen underskrevet af 234,318 Mennesker og paa Delegeretmødet i Kolding i Juni var mødt Delegerede fra 112 Kredse i Danmark. Dansk Fredsforening talte nu 15,000 Medlemmer. Hertil behøves ingen Kommentar; men Fru Bajer skal ikke have mindst Tak, fordi hendes Hjertes Følelse blev tro mod hendes Mands Tanker.

Fru Bajer er ved Siden af den travle Husmoder den oplyste Kvinde, der følger Politiken i alle Enkeltheder; hun er i Bestyrelsen for Fredsforeningen, Kvindelig Fremskridtsforening og Den fri Syskole, og altid et paalideligt og aktivt Medlem.

Fru Bajer har utallige Venner og vistnok slet ingen Uvenner. J. M.

Kvindekræfter.

Paa Kvindens Kræfter klages, og Hensyn ej der tages til Dragterne, som hæmmer; det stadigvæk man glemmer. „Hvad skal dog Kvinden gøre? hun frit maa ej sig røre, og ej jeg kan forstaa, hvor Kræfter vi skal faa; naar Kræfterne skal hæmmes i Stedet for at fremmes. For Kræfter ej jeg klynker, men snarere dem ynker, som Kæmpekræfter haver og intet med dem laver.

Thi selv i Skørter trange, jeg véd, der findes mange, som haardt i Arbejd slider, ja, — baade kan og gider.

For højt vi ej bør klage paa vore Kræfter svage, thi Ørerne det trætter, og Sagen ej det letter. Derfor jeg meget heller om Karen lidt fortæller; men da jeg er lidt bange, hun ukendt er af mange, saa maa jeg præsentere, før jeg fortæller mere.

Karen er lille og ganske net, Øjnene lyse, Humøret let, kraftig bygget og stærk, som faa, gerne tilfreds man hende saa. Livet for hende er Slid og Slæb, hele Dagen er altid Stræb. Her som mange Steder det gaar: Hesten, som slider, Havren ej faar.

Da Karen savnede et Hjem for sig og sine Poder fem, til Sognet maatte hun da ty og fandt i Fattighuset Ly. Men fejl det er, hvis nogen tror, at Lejligheden der var stor, en enkelt Stue var det hele, som hun med sine kunde dele. Dog Karen flot var ikke vant, saa hun sig nok til Rette fandt. Men nu maaske vil mange spørge: „hvorfor man ej kan bedre sørge for dem, som ej en Gang har Ly, men maa til Fattighuse ty.“ Saa svare maa jeg til de mange: „det er fordi, at man er bange, hvis Rummene er ikke trange, at vi skal friste alt for mange. Desuden maa Kommunen spare.“ Det er det hele, jeg kan svare.

Foruden Karens Poder fem, der hørte og til hendes Hjem den nydeligste lille Ged, som noget Sted man kunde se. Derfor det blev en Prøvelse, som vakte stor Bedrøvelse, thi Mette Plads ej kunde faa; man maalløs paa hinanden saa. Dog Hjerterum der fandtes; det tunge overvandedes. Familien fandt snart paa Raad; i Stuen Mette kunde staa, og da den var til Orden vant, i Stuen snart man Mette fandt. Thi Mette var et dannet Dyr, der aldrig gjorde noget Styr, den hørte til en bedre Klasse og vidste, hvad der kunde passe.

Udenfor Huset en Grusgrav ligger, stadigt i Karens Øjne den stikker. Navnet Grusgrav er kun paa Skrømt, thi forlængst er den bleven udtømt. Ser man paa den med lidt Fantasi, ligner den næsten et Bjergparti, stejle Skrænter og dybe Grøfter, store Stene, som ingen løfter. Græsset over det hele gror, selve Pladsen er meget stor.

Karen gik til det Sogneraad, spurgte, om Grusgraven hun maatte faa;

thi hun vilde den helt forvandle, hvis hun bare den maatte behandle. Raadet forbavset paa hende saa, hvad kan et Kvindfolk dog ej hitte paa. Saa blev der svaret af Mændene store: „hvis det, Karen, dig meget kan more, maa Du gerne den Grusgrav have, skønt Du intet af den kan lave. Spotten til Hjertet dog ej hende gaar, sjældent en Kvinde Opmuntring faar.

Ikke saa snart var hun kommen hjem, førend Spade og Skovl kom frem, thi hvis Arbejdet det skulde lide, maatte hun ordenligt i det slide. Der skulde fyldes op i det lave, derfor af Højderne maatte hun grave. Stene baade store og smaa ogsaa hende i Vejen laa; meget Arbejd de Stene voldte, da hun var færdig, to Favne hun solgte. Færdig hun blev, Kartofler blev lagt, men saa var ogsaa Misundelsen vakt. Husfællers Mishag den Have vakte, stadigt for Dagen de ogsaa det lagte. Nu var det Arbejde ikke saa stort, det kunde alle de andre ha'e gjort.

Karen hun havde faaet en Gris, den stod i et Skur, nu for ingen Pris i Skuret maatte den længere staa, thi Rotter og Mus de andre kun faa. Til Raadet blev klaget, og der blev taget Bestemmelse om den farlige Gris, flyttes den skulde begribeligvis. Dyr for Karen blev gode Raad, hvor i Alverden skal Grisen dog staa; en Gris ej pæne Manerer har, desuden i Stuen Mette var. Pludselig husker hun sin Have, der kunde hun et Grisehus lave, inden Aften det var under Tag. Grisen blev flyttet den samme Dag. Om Mette Grisen Selskab gør, for vist jeg ikke sige tør.

Et Mønster ej her vises, men Energien prises; vi bør os sammen tage, thi alle er ej svage.

Haa.

Videregaaende Undervisning.

Med Oktober Maaned begynder Kandidat I. Borup atter i Aar sin „Undervisning for Viderekomne“. Ved dette Foretagende er der mindre lagt an paa Mennesker, der senere skal gøre deres Kundskaber indbringende og derfor helst maa være udrustede med let Eksamensbevis, end for dem, der tørster efter Kundskab for Kundskabens egen Skyld, Trang til Forøgelse af deres positive Viden, en Trang, som finansielle Hensyn ofte hindrer dem i at tilfredsstille. Og saadanne Mennesker byder Kandidat Borups Foretagende i Sandhed alt, hvad man kan ønske sig.

Meier Goldsmith udtaler et Sted: „Hver Gang man med Ro og Anstrengelse lærer noget, kommer der en lykkelig Følelse over en. Det er sandt, at naar man lærer noget, uegennyttigt, af Kærlighed, er Sjælen til Gæst hos Guderne og spiser ved deres Bord. „At Goldsmith ikke har sagt for meget, at hans skønne, geniale Lignelse netop træffer noget.